

Alguna cosa gran i que sigui amor (XII): la vocació matrimonial

Déu beneeix la normalitat de la vida familiar i vol habitar en ella. Una passejada pel llibre de Tobies pot ajudar a redescobrir-ho.

15/10/2019

Quan sant Josepmaria va començar a parlar de vocació pel matrimoni, ja fa gairebé un segle, la unió d'aquests dos conceptes solia generar

desconcert, quan no generava hilaritat: com si parlés d'un ocell sense ales o d'una roda quadrada. «Rius perquè et dic que tens “vocació matrimonial”? —Doncs la tens: així, vocació»[1]. En la mentalitat de llavors, i de vegades encara en la d'avui, «tenir vocació» volia dir deixar la normalitat de la vida per poder servir Déu i l'Església, deixar d'una manera o altra la vida habitual, que per a la major part de les persones passa per tenir família, fills, casa, feina, compres, factures, rentadores, imprevistos, rialles, baralles entre germans, tardes a urgències, sobres a la nevera.

Tota aquesta infinitat de coses, variades i imprevisibles com la vida mateixa, no només hi cap en aquesta «roda quadrada» de la vocació matrimonial, sinó que hi troba la seva millor versió possible. El «sentit vocacional del matrimoni»[2] precisament parteix de la convicció

que Déu beneeix la normalitat de la vida familiar i vol *habitar* en ella. «I això que tu ets el Sant, que té per tron les lloances d'Israel!», diu el salm que Jesús pronuncia des de la Creu (*Sal* 22, 4). Déu, el Sant, vol viure enmig de les vides *normalíssimes* de les famílies. Vides cridades a convertir-se, per l'afecte, en lloances cap a Ell: en cel, inclús amb tots els «defectes de fabricació» d'aquesta seu provisional que és la vida. Per això, «no dejes ir un día / sin cojerle un secreto, grande o breve. / Sea tu vida alerta / descubrimiento cotidiano. / Por cada miga de pan duro / que te dé Dios, tú dale / el diamante más fresco de tu alma»[3].

Que tinguis un bon viatge

Aquell noi reia en sentir parlar de vocació matrimonial, però no va poder evitar quedar-se pensatiu. La «provocació» anava acompanyada, a

més, d'un consell: «Encomana't a Sant Rafael, perquè et condueixi castament fins al final del camí, com a Tobies»[4]. Així, sant Josep maria al·ludia a l'únic relat de la Bíblia que parla d'aquest arcàngel, per al qual tenia un afecte especial; tant, que des de molt aviat li va confiar el seu apostolat amb els joves[5]. «És encantador el llibre de Tobies»[6], va dir una vegada. Malgrat que tot el relat del llibre gira entorn d'un viatge, de fet ens permet entrar de ple en la vida de dues llars, i assistir al naixement d'una tercera. I fins i tot el viatge mateix participa d'aquest ambient casolà, amb un detall que no ha passat desapercbut als artistes al llarg dels segles: aquest llibre també és l'únic lloc de l'Esriptura en el qual apareix un gos domèstic, que acompanya Tobies i a sant Rafael de principi a fi del seu periple (cf. *Tb* 6, 1; 11, 4).

Quan Tobies marxa, el seu pare el beneeix amb aquestes paraules: «Que el Déu del cel vetlli allà per vosaltres i us faci tornar a mi sans i estalvis. Que el seu àngel us acompanyi i us guardi, fill meu.» (*Tb* 5, 17). Sant Josepmaria les parafrasejava en donar la seva benedicció als qui emprenien un viatge: «Que el Senyor estigui en el teu camí, i el seu àngel t'acompanyi.»[7] I viatge —el veritable viatge, el més decisiu— és el camí de la vida, pel qual caminen junts els qui es lliuren mútuament en el matrimoni, responent a un somni de Déu que es remunta a l'origen del món[8]. Que necessari és, doncs, descobrir als joves, i redescobrir també, després de molts anys de viatge, «la bellesa de la vocació per formar una família cristiana»[9]: la crida a una santedat que no és de segona, sinó de primera.

Quan veritablement comença la vida

La vocació personal es desperta amb un descobriment senzill però carregat de conseqüències: la convicció que el sentit, la veritat de la nostra vida, no consisteix a viure per a nosaltres mateixos, per a les nostres coses, sinó per als altres. Un descobreix que en la seva vida ha rebut molt amor i que està cridat a això mateix: a donar amor. I que només així aconseguirà trobar-se a si mateix. Donar amor, però no només en les estones lliures, com per tranquil·litzar la consciència: convertir l'amor en el nostre projecte vital, en el centre de gravetat de tots els altres projectes (els que aconseguixin quedar-se en òrbita).

Abans i després del seu matrimoni amb Sara, el jove Tobies rep diversos consells en aquesta direcció: són crides a la noblesa que hi ha en ell. El seu pare, Tobit, que l'envia de viatge per procurar-li uns diners de cara al futur (cf. *Tb* 4, 2), es preocupa per

transmetre-li en primer lloc la seva herència més important; el que ell ha valorat més en la seva vida: «Honra la teva mare. No l'abandonis mai mentre visqui. Que es pugui complaure en tot el que facis, no li donis cap disgust en res (...). Guarda't de pecar, no violis els seus manaments (...). Fill meu, als qui obren rectament, fes-los almoïna amb els béns que tinguis; quan facis caritat, no siguis gasiu. (...) Beneeix el Senyor, el teu Déu, en tot moment. Demana-li que adreci els teus camins perquè tot el que decideixis i emprenguis arribi a bon terme, ja que el bon encert no és patrimoni de cap nació.» (*Tb* 4, 3-19) Setmanes més tard, Tobies, acabat de casar, emprèn el camí de tornada cap a casa dels seus pares, i la seva nova sogra, Edna, s'acomiada així d'ell: «A la presència del Senyor confio la meua filla a la teua custòdia. No li donis ni un sol dia de mal viure. Fill meu, vés-te'n en pau! Des d'ara jo sóc la teua

mare, i Sara, la teva muller.» (*Tb* 10, 13).

«No entristeixis el seu cor (...). No li facis mai mal». Déu crida els esposos a protegir-se, a cuidar-se, a desviure's: aquest és el secret de la seva realització personal, que precisament per això no només pot ser *autorealització*. Viure, en tota la profunditat del terme, vol dir donar vida. Així va viure Jesús: «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.» (*Jn* 10, 10) Així van viure també sant Josep i santa Maria, amb l'amor més senzill, tendre i delicat que hi ha hagut mai sobre la terra, cuidant l'un de l'altre, i cuidant-se sobretot de la Vida feta carn. I així és com Déu vol que visquem els seus deixebles, perquè allà on siguem irradiem la seva alegria, les seves ganes de viure. Aquest és el nucli del sentit de missió cristià.

«Les nostres ciutats —diu el Papa Francesc— s’han desertificat per falta d’amor, per falta de somriures. Moltes diversions, moltes, moltes coses per perdre el temps, per fer riure, però hi falta l’amor. I és especialment la família, i és especialment la família! Aquell pare, aquella mare que treballen, i amb els nens... El somriure d’una família és capaç de vèncer aquesta desertificació de les nostres ciutats, i aquesta és la victòria de l’amor de la família. Cap enginyeria econòmica i política no és capaç de reemplaçar aquesta aportació de les famílies. El projecte de Babel construeix gratacels sense vida. L’Esperit de Déu, en canvi, fa florir els deserts.»[10]

Viure vol dir donar vida. Aquest descobriment, que es pot donar ja en l’adolescència, però que de vegades no arriba fins molt tard, marca el veritable pas de la infantesa a la

maduresa humana. Es podria dir que només llavors un comença a ser veritablement persona, que només llavors comença veritablement la vida. Perquè «viure és desitjar més, sempre més; desitjar, no per fam, sinó per il·lusió. La il·lusió, aquest és el senyal de vida; estimar, això és la vida. Estimar fins al punt d'entregar-nos pel que estimem. Poder oblidar-se d'un mateix, això és ser un mateix; poder morir per alguna cosa, això és viure. Qui només pensa en si mateix no és ningú, està buit; qui no és capaç de sentir el gust de morir, és que ja està mort. Només qui ho pot sentir, qui es pot oblidar de si mateix, qui es pot entregar, qui estima, en una paraula, és viu. I, llavors, no ha de fer res més que posar-se a caminar»[11].

L'abast d'un sí

Des d'aquesta llum, la vocació matrimonial apareix com una cosa

ben diferent a «un impuls cap a la satisfacció pròpia o un mer recurs per completar egoïstament la pròpia personalitat»[12]. Sens dubte, la personalitat només es desplega veritablement quan un és capaç de lliurar-se a una altra persona. La vida matrimonial, a més, és una font de moltes satisfaccions i alegries; però a ningú no se li escapa que també implica problemes, exigències, decepcions. Això no se li escapa a ningú i, tanmateix, que fàcil que és «escapar-se d'aquesta cara menys bonica de l'amor»: que fàcil que és desdenyar les molles del pa dur.

Un contrast pot ajudar a considerar-ho. D'una banda, la perfecció irreprotxable de certes celebracions de casaments, estudiades fins a l'últim mil·límetre per donar tota la solemnitat possible a un esdeveniment únic en la vida, i potser també per consolidar el prestigi social de la família. De l'altra,

el desencant i la distracció que es poden filtrar fàcilment en el transcurs dels mesos o dels anys, davant la imperfecció de la vida familiar en el seu desplegament quotidià: quan sorgeixen problemes, quan es descobreixen els defectes de l'altra persona, i un i altre semblen incapaços de parlar, d'escoltar-se, de curar ferides, de mostrar afecte. Llavors es pot torbar el «sentit vocacional del matrimoni», pel qual creien que havien estat cridats a donar el que són... a ser pare, mare, marit, muller... de vocació. I quina llàstima, llavors: una família que Déu voldria feliç, fins i tot enmig de les dificultats, es queda a mig camí, «aguantant». La novetat que estava naixent en el món amb el seu amor mutu, amb la seva llar... la novetat i la veritable vida sembla que són en una altra banda. I, tanmateix, són a prop, encara que la cantonada estigui una mica escantellada, com ho acaba estant qualsevol cantonada, que

simplement està demanant una mica d'afecte i atenció.

El dia que un home i una dona es casen, responen «sí» a la pregunta sobre el seu amor recíproc.

Tanmateix, la resposta veritable només arriba amb la vida: la resposta s'ha d'encarnar, s'ha de cuinar a foc lent en el «per sempre» d'aquest sí mutu. «Un sempre respon amb la seva vida a les preguntes més importants. No importa què digui, no importa amb quines paraules i amb quins arguments intenti defensar-se. Al final, al final de tot, un respon a totes les preguntes amb els fets de la seva vida (...): Qui ets? Què has volgut de veritat? (...) Un al final respon amb la seva vida sencera.»[13] I aquest sí de la vida sencera, conquerit una vegada i una altra, es va tornant cada vegada més profund i autèntic: va transformant la inevitable ingenuïtat dels inicis en una innocència lúcida, però sense

cinisme; en un «sí, amor» que sap coses, però que estima.

La profunditat d'aquest sí, irrenunciable per trobar-se de veritat amb l'amor, també és el motiu pel qual l'Església persisteix a contracorrent en el seu ensenyament sobre el festeig i sobre l'obertura dels esposos a la vida. Malgrat que això li valgui les crítiques de passada de moda i severa, insisteix amb paciència perquè sap que Déu la crida a custodiar l'amor personal, especialment al seu «lloc de naixement»[\[14\]](#). Però l'Església no defensa això com una veritat abstracta, com de manual: més aviat protegeix la veritat concreta de les vides, de les famílies; protegeix les relacions entre les persones de la veritable malaltia mortal... un verí que es filtra subtilment, al principi vestit d'amor i de triomf, fins que es desemmascara de cop, potser a mesura que van passant els anys,

com una gàbia insuportable, sobretot si s'ha apoderat dels dos: l'egoisme.

És veritat que hi ha una aparent magnanimitat i alegria de viure en qui es diu sense més ni més:

«Gaudiré tot el que pugui del meu cos i de qui vulgui gaudir amb mi».

És una manera de veure la vida en el que podria ser un eco del *Gènesi*: la joventut és una fruita saborosa... per

què no me l'hauria de menjar? Per

què voldria Déu treure'm aquesta dolçor de la boca? (cf. *Gn* 3, 26. Els

joves cristians no són de cartró:

senten aquest mateix atractiu, però

endevinen que té alguna cosa de

miratge; volen veure-hi amb més

profunditat. Amb l'esforç per

guardar pur el seu amor, o per

reconquerir la innocència que potser

van perdre, es preparen per estimar

sense posseir l'altre, per estimar

sense consumir. D'una manera o una

altra, es pregunten: «Amb qui

compartiré aquestes ganes de viure

que noto bullir dins meu? És realment aquesta la persona? Ens estimarem realment o només ens desitgem?». Saben que amb el seu cos també donaran el seu cor, la seva persona, la seva llibertat. Saben que tot això només hi cap dins d'un «sí per sempre»; saben que ni ells ni ningú no valen menys que un sí sense «termes ni condicions»; i que a falta d'una decisió així no estan preparats per fer aquest regal, ni ho estan els altres per rebre'l; seria un regal que els deixaria buits per dins, encara que només ho acabessin descobrint amb el pas del temps.

La mateixa «lògica» de fons batega en la vocació del cèlibe, que també estima Déu amb el seu cos, perquè l'hi lliura dia a dia. Sí, matrimoni i celibat s'il·luminen i es necessiten mútuament, perquè tots dos irradien la lògica d'una gratuïtat que només s'entén des de Déu, des de la imatge que Déu ha posat en nosaltres, per la

qual sabem que tenim un do, i que també el tenen els altres, i ens sabem cridats a donar vida: als pares, als fills, als avis, a tothom.

Quan Jesús revela aquesta profunditat de l'amor, els seus deixebles es queden perplexos, fins al punt que els ha de dir: «No tothom comprèn aquest ensenyament, sinó tan sols aquells a qui Déu ho concedeix.» (*Mt 19, 11*) Els joves i els pares cristians, encara que de vegades puguin percebre incomprensió al seu voltant, han de saber que en el fons molta gent els admiren, tot i que de vegades no sàpiguen del tot per què. Els admiren perquè amb el seu amor sincer irradien l'alegria i la llibertat de l'amor de Déu, que bateguen «amb gemecs que no es poden expressar» (*Rm 8, 26*) als cors de cada home i de cada dona.

Cor que no vulgui patir dolors

El nom de Rafael significa «Déu cura», és a dir, «Déu cuida». La intervenció de l'arcàngel en la història compartida de Tobit, Anna, Tobies i Sara presenta de manera visible una realitat habitualment imperceptible: la protecció de Déu sobre les famílies, la importància que Ell dona al fet que tirin endavant felços (cf. *Tb* 12, 11-15). Déu vol ser a prop nostre, tot i que de vegades no el deixem, perquè realment no volem tenir-lo a prop. En la història del fill pròdig, que se'n va anar a «un país llunyà» (*Lc* 15,13), hi podem reconèixer no només històries individuals, sinó també històries socials i culturals: un món que s'allunya de Déu i que es converteix, així, en un entorn hostil, en el qual moltes famílies pateixen, i de vegades naufraguen. Amb tot, com el pare de la paràbola, Déu no es cansa d'esperar, i sempre acaba trobant la manera d'habitar aquestes realitats, de vegades tràgiques, anat a trobar

cada persona, encara que siguin moltes les ferides per curar.

També el llibre de Tobies ens mostra com la proximitat i la sol·licitud de Déu per les famílies no significa una empara de tota dificultat, interna i externa. Tobit, per exemple, és un home íntegre, fins i tot heroic, i tanmateix, Déu permet que es quedi cec (cf. *Tb* 2, 10). Llavors la seva dona ha d'aconseguir ingressos per a la família i en una ocasió li regalen, amb la paga, un cabrit. Tobit, potser des d'un humor una mica avinagrat per la seva minusvalidesa, creu que la seva dona l'ha robat, i desencadena, així, sense voler, una tempesta domèstica. Ens ho explica ell en primera persona: «Jo no me la creia i insistia, indignat, que tornés als amos aquell cabrit. Fins que ella em va replicar: “De què et serveixen les teves caritats? On són les teves obres de misericòrdia? Les saps tu i prou!”» (*Tb* 2, 14). Davant la duresa

d'aquesta resposta, Tobit es queda «profundament entristit»; llavors es posa a resar entre sanglots, i demana a Déu que se l'emporti amb ell (cf. *Tb* 3, 1-6).

Amb tot, Tobit es continua esforçant per aconseguir la seva dona, encara que no sempre ho aconsegueixi. Així, per exemple, quan Tobias ja està tornant, feliçment casat i amb els diners que el seu pare li havia encarregat que recuperés, la seva mare Anna, que des de l'inici era contrària a la idea del viatge, es tem el pitjor: «El meu fill ha mort. El meu fill és mort! Ja no el veurem mai més amb vida! (...) Pobra de mi, fill meu! Per què vaig deixar que te n'anessis, tu, la llum dels meus ulls?». Tobit, que també està preocupat, intenta calmar-la: «Calla, germana meva. No t'hi capfiquis. El noi està bé. Segur que els ha sortit un entrebanc. A més, l'home que l'acompanya és prou fiat, és un dels nostres germans. No

passis ànsia per ell, dona, que aviat arribarà.» Tanmateix, les seves raons no fan efecte. «No em diguis res, no em vulguis enganyar. Segur que el meu fill és mort!», respon Anna. Amb tot, en una incoherència molt maternal, secretament continua esperant veure'l arribar: «I cada dia sortia aviat de casa a vigilar el camí per on havia marxat el seu fill. No feia cas de ningú. I quan el sol es ponía, se'n tornava a casa i es passava tota la nit plorant i planyent-se, sense dormir.» (*Tb* 10, 1-7).

Commu veure que, a una distància de mil·lennis, els problemes quotidians de les famílies no han canviat gaire. Incomprensions, faltes de comunicació, angoixes pels fills... «Tindria un concepte pobre del matrimoni i de l'afecte humà qui pensés que, en ensopegar amb aquestes dificultats, l'amor i la satisfacció s'acaben.»[15]
L'enamorament inicial —aquesta

força que porta a il·lusionar-se amb el projecte de formar una família—tendeix a deixar gairebé tots els defectes de l'altre en un angle mort. Però n'hi ha prou amb unes quantes setmanes de convivència constant per adonar-se que ningú no va arribar perfecte al dia del casament, i per això la vida matrimonial és un camí de conversió en tàndem, en equip. Per tal que marit i muller es continuïn donant cada dia una nova oportunitat, els cors d'un i altre s'aniran fent cada vegada més bonics, encara que es mantinguin, i fins i tot cristal·litzin, alguns dels seus límits.

Diu una antiga cançó: «Corazón que no quiera sufrir dolores, pase la vida entera libre de amores.»^[16] En efecte, «estimar, de qualsevol manera, és ser vulnerable. N'hi ha prou que estimem alguna cosa perquè el nostre cor, amb seguretat, es cargoli i, possiblement, es trenqui.

Si un vol estar segur de mantenir-lo intacte, no ha de donar el seu cor a ningú, ni tan sols a un animal. Cal envoltar-lo acuradament de capricis i de petits luxes; evitar tot compromís; guardar-lo a bon recapte amb pany i clau al cofre o al taüt del nostre egoisme»[17]. Certament, això no passa en els matrimonis com el de Tobies i Sara, que han d'enfrontar un perill de mort en la seva primera nit de noces, per l'acció d'un mal esperit (cf. *Tb* 6, 14-15; 7, 11). Tanmateix, el dimoni de l'egoisme —malaltia mortal— amenaça constantment totes les famílies, amb la temptació de «convertir en muntanyes» el que no són més que «petites friccions sense importància»[18].

Per això, que important és que marit i muller parlin amb claredat, malgrat que es tracti de coses fortes, per evitar que cadascú es vagi atrinxerant a poc a poc darrere d'un mur, per reconstruir una vegada i

una altra els sentiments que fan possible l'amor. Sant Josepmaria diu que «renyar, sempre que no sigui gaire freqüent, també és una manifestació d'amor, gairebé una necessitat» dels esposos[19]. L'aigua ha de córrer, perquè quan s'estanca es podreix. Que important és per això que els pares «trobin temps per estar amb els seus fills i parlar amb ells (...) [per] reconèixer la part de veritat —o la veritat sencera— que hi pugui haver en algunes de les seves rebel·lies»[20]. Parlar, doncs, i conviure: entre marit i muller, entre pares i fills.

I parlar, sobretot, amb Déu, perquè ens pugui donar la seva llum: «La teva paraula fa llum als meus passos» (*Sal* 119, 105). Tot i que el relat bíblic no arriba a mostrar-nos els desacords de Tobies i Sara, podem imaginar que els tindrien, com Tobit i Anna, i com totes les famílies. Però també els podem imaginar molt units

fins al final de les seves vides, perquè veiem néixer i créixer el seu matrimoni en la intimitat amb Déu. «Sigues beneït, Déu dels nostres pares, que el teu nom sigui beneït — resen en la seva nit de noces. Vulgues apiadar-te de nosaltres dos, fes que arribem plegats a la vellesa.» (*Tb* 8, 5; 8, 7).

Sant Joan Pau II, «el Papa de la família»[\[21\]](#), comparava una vegada l'amor sponsal del Càntic dels Càntics amb l'amor de Tobies i Sara. Els esposos del Càntic, deia, «declaren mútuament, amb paraules fogoses, el seu amor humà. Els nous esposos del llibre de Tobies demanen a Déu saber respondre l'amor»[\[22\]](#). En apropar aquests dos retrats de l'amor matrimonial, volia suscitar la pregunta: quin dels dos el reflecteix millor? La resposta és senzilla: tots dos. El dia en què dos cors es troben,

la seva vocació adquireix un rostre fresc i jove, com el dels esposos del Càntic. Però aquest rostre recupera la seva joventut cada vegada que, al llarg de la vida, un i altre acullen de nou la seva crida a *respondre a l'amor*. I llavors, sí, aquest amor és fort com la mort[23].

Carles Ayxelà

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 27.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 30. Cf. núm. 22-30, que comprenen l'homilia “El matrimoni, vocació cristiana”.

[3] Juan Ramón Jiménez, *Eternidades*, Madrid, 1918, p. 126 (pel que fa a la *j*, es conserva la peculiar ortografia de l'original).

[4] *Camí*, núm. 27. Cf. *Ibídem*, núm. 360.

[5] Cf. Sant Josepmaria, «*Apunts íntims*», núm. 1697 (10-X-1932), a Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. 1, Rialp, Madrid, 1997, p. 477

[6] «San Josemaría, notas de una meditación, 12-X-1947», a *Mientras nos hablaba en el camino*, p. 41 (AGP, Biblioteca, P18).

[7] Cf. *Ibídem*. «Yo, en el Ceremonial, haciendo preceder a esta bendición una deprecación a la Virgen, la he puesto como bendición del viaje: *Beata Maria intercedent, bene ambules: et Dominus sit in itinere tuo, et Angelus eius comitetur tecum* [Que per la intercessió de santa Maria, tinguis un bon viatge: que el Senyor sigui en el teu camí, i que el seu Àngel t'acompanyi]».

[8] Per això, sant Joan Pau II es referia al matrimoni com un «sagrament primordial» (cf. Audiència, 20-X-1982 i 23-V-1984).

[9] Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 14.II.2017.

[10] Francesc, Audiència, 2-IX-2015.

[11] Joan Maragall, «Elogi del viure» a *Vida escrita*, Madrid, Aguilar, 1959, p. 105.

[12] *És Crist que passa*, núm. 43.

[13] Sándor Márai, *L'última trobada*, Salamandra, Barcelona, 2007, p. 107.

[14] F. Ocáriz, Carta pastoral, 4.VI. 2017.

[15] *És Crist que passa*, núm. 24.

[16] «A los árboles altos», cançó popular a la qual sant Josepmaria al·ludeix a *Camí*, núm. 145.

[17] C.S. Lewis, *Los cuatro amores*, Rialp, Madrid, 1991, p. 135.

[18] *És Crist que passa*, núm. 23.

[19] *Ibídem*, núm. 26.

[20] *Ibídem*, núm. 27.

[21] Francesc, «Homilia en la canonització», 27-IV-2014.

[22] Sant Joan Pau II, Audiència, 27-VI-1984.

[23] Cf. *Ibídem*, iCt 8, 6.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/una-cosa-gran-
i-que-sigui-amor-xii-la-vocacio-
matrimonial/](https://opusdei.org/ca-ad/article/una-cosa-gran-i-que-sigui-amor-xii-la-vocacio-matrimonial/) (05/04/2025)